

Λίγες ημέρες μόλις πριν τα Χριστούγεννα και ο χειμώνας εδέησε να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο.

Μετά από τις υψηλές για την εποχή θερμοκρασίες του Νοέμβρη ο παγετός και το χιόνι μπήκαν θριαμβευτικά στο καθημερινό μας σκηνικό.

Η πόλη ντύθηκε, έστω και περιστασιακά, στα λευκά, ενώ το δριμύ ψύχος έκανε ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία του.

Κάτω από διαφορετικές συνθήκες θα έλεγε κανείς πως ο καιρός είναι ιδανικός για να μας εντάξει στο κλίμα των εορτών.

Όμως η πραγματικότητα είναι αρκούντως σκληρή για να μπορέσουμε να την ξεπεράσουμε.

Η κυβέρνηση, άβουλη και μοιραία, ψηφίζει υπό το κράτος της Τρόικας και υπό το καθεστώς μεγάλων απεργιακών κινητοποιήσεων πολυνομοσχέδιο με το οποίο ανατρέπει το σύνολο των εργασιακών σχέσεων.

Μία νέα τάξη πραγμάτων εγκαθίσταται στη χώρα μας, που παραπέμπει ευθέως στις πλέον απεχθείς ιστορικές περιόδους της χώρας μας.

Πίσω από την επίπλαστη γιορταστική ατμόσφαιρα των δρόμων, των κεντρικών πλατειών και των καταστημάτων, που έχουν φορέσει τα «καλά» τους για να υποδεχθούν το καταναλωτικό κοινό, σέρνεται η απειλητική σκιά του φόβου.

Φόβος για το σήμερα και το αύριο.

Φόβος ακόμη και για τον «επιούσιο άρτο».

Ψαλιδισμένοι μισθοί, κομμένα δώρα, οικονομική δυσπραγία, εργασιακή ανασφάλεια, σύγχυση... δημιουργούν μία εξαιρετικά δυσμενή κατάσταση που ακυρώνει και την τελευταία ανάσα αισιοδοξίας.

Το χαμόγελο ανθεί αποκλειστικά και μόνον στα γεμάτα πάθος και δύναμη πρόσωπα των νεαρών παιδιών που αδυνατούν (ή αρνούνται) να δουν το εφιαλτικό πρόσωπο της κρίσης.

Οι υπόλοιποι σκυφτοί από το δυσβάστακτο φορτίο της καθημερινότητας παλεύουν για να σταθούν στα πόδια τους. Μετρούν απεγνωσμένα έσοδα – έξοδα, μετακυλύνουν ελαστικές δαπάνες για αργότερα, αναδεικνύουν προτεραιότητες, για να πέσουν εντέλει στον καναπέ τους και να αφεθούν ξέπνοοι στη θέαση των τηλεσκουπιδιών.

Η σκέψη τους «δυναστεύεται» από ένα και μοναδικό συναίσθημα, αυτό της οργής.

Οργή που εκφράζεται προσωρινά μέσα από τη σιωπή, την εγκαρτέρηση ή την παραίτηση. Οργή που δεν θα αργήσει να αναζητήσει άλλους δρόμους διαφυγής και τότε θα είναι αργά για δάκρυα και κοιμπορημοσύνες.

«... νυχτωμένα πρόσωπα, δωμάτια που μυρίζουν σιωπή και παραίτηση.

Οι άνθρωποι με τα χέρια στην απόγνωση

και ο χρόνος σωριάζει ανελέητα τις ανάγκες,

μικραίνουν οι νύχτες...

στις γωνίες η αγωνία, η πίκρα

γεμίζουν οι καπνοδόχοι μαύρη αιθάλη,

τα μάτια θολώνουν κ' η ψυχή τήκεται.

Οι άνθρωποι ωριμάζουν με σιωπή και στέρηση

(Πρόδρομος Μάρκοβιτς, «ΙΘ'», από τη συλλογή «Χωροστάθμιση»)